

Az új jövevény

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy lány, akit Lilinek hívtak.

Lilinek minden álma az volt, hogy kapjon egy kiskutyát. Mindig azzal nyaggatta szüleit, hogy mikor lesz végre kutyája. Egy szép tavaszi reggelen a kislány apukája ezzel az ötlettel állt elő:

-Lili! Mit szólnál hozzá, ha ma reggel elmennénk az állatmenhelyre?

-Ez csodás ötlet! – ugrott fel Lili az asztaltól. – Megyek és felhúszom a cipőm.

Azonnal el is indultak. Mikor megérkeztek, ezeryi kutya hangos ugatása hallatszott. A kislány kicsit megijedt a csaholástól, de apukája azt mondta neki, hogy ne izguljon, mert egyik kutya se tud kiszökni a ketrecéből. Lili minden második ketrecnél megállt, hogy megnézzze, milyen kutya van benne. Már egészen a vége felé jártak, mikor a kislány megpillantott egy sötét és üresnek látszó ketrecet. Lili és apa odamentek, és csendben várahoztak. A lány már nyaggatta apát, hogy menjenek már, amikor egyszer csak előjött egy aranyos kis németjuhász kölyök. De a kis huncut észrevette, hogy nincs teljesen becsukva a ketrec ajtaja, és a nagy izgalomban kirohant és ráugrott Lilire. A kislány nagyon megijedt, és apa gyorsan odahívta az ott dolgozó bácsit, aki éppen egy éhes tacskóhadat etetett. A gondozó gyorsan befejezte az etetést és együtt futottak oda Lilihez és a németjuhászhoz. Mire odaértek, Lili már a földön volt és a kiskölyök az arcát nyalogatta. A bácsi bocsánatot kért és betessékelt a kutyát a ketrecbe. Liliék elköszönteek és elindultak hazafelé. Mikor hazaértek, apa mindent elmesélt anyának. A kislány anyukája mosolyogva nézett rá és azt mondta neki:

-Úgy tűnik, kiválasztott téged Lilikém.

-Ezt meg hogy érted anya? – vont a kérdőre Lili.

-Hát úgy, hogy ő lesz a jövendőbeli kiskutyád.

De a lány ijedten és mérgesen nézett az édesanyjára.

-Na, azt már nem. Ő rám támadt, én meg fogadjam be? Én kiskutyát szeretnék, nem pedig egy vérengző fenevadat! Csak nem gondoljátok, hogy egy olyan kutyával fogok élni, aki megtámadott? – mondta dühösen Lili és besietett a szobájába, majd becsapta az ajtót.

A kislánynak azon az éjszakán rémálmai voltak. Másnap, mikor elindult az iskolába, nem mert elmenni a szomszéd néni kiskutyája mellett sem. Úgyhogy egy nagy kerülővel kellett mennie. Mire odaért, addigra már becsengettek.

-5 perc késés – mondta mogorván Edit néni, majd folytatta a matekórát.

Amikor kicsengettek, odament hozzá a legjobb barátnője, Szofi.

-Szia Lili! Hogyhogy elkéstél? Hisz te szoktál legelőször érkezni.

Barátnője csak ennyit mondott:

-Hosszú történet.

-Meséld el! – kérte Szofi.

-Na jó. Elmesélem – válaszolta, bár nem sok kedve volt hozzá. A lány csak mesélt, mesélt, és mesélt. Mire abbahagyta, Szofi megértette minden bűját, baját.

-Aha, értem. Szóval ezért késtél el.

Igen – válaszolta lehangoltan.

-De ugye azt tudod, hogy a németjuhászoktól nem kell félned, főleg ha kölyök?

-Még hogy nem kell félnem! De hisz rám támadt. Nem érted?

Ekkor Szofi hangos kacagásba kezdett.

-Dehogysis támadt rád, te buta! Csak szeretett volna veled játszani. Kiválasztott téged.

-Gondolod? Anya is ezt mondta.

-Gondolom.

-Akkor, ha vége lesz a tanításnak, megkérem anyát, hogy vigyen el az állatmenhelyre.

Úgy is lett. Amikor hazaérkezett, megkérte az anyukáját, hogy menjenek el a kutyushoz. Ő beleegyezett, és már úton is voltak a menhely felé. Lili odaszaladt a gondozóhoz, és megkérdezte tőle, hogy a németjuhász kölyök le lett-e foglalva. Szerencséjükre még nem foglalták le és nem vitték el a kölyköt.

-Nincsen bogaram, nyugodtan vihetitek.

-Éljen! Köszönöm! – ugrándozott Lili, majd odaszaladt anyához.

-Vihetjük!

Lili anyukája megbeszélte a bácsival, hogy akkor most el is vinnék. A bácsi megengedte, és már indultak is hazafelé. Útközben még beugrottak egy kisállatkereskedésbe tányérokat, fekvőhelyet és játékot venni. Mikor hazaértek, apa megkérdezte Lilit:

-Na és mi lesz a neve?

-Jacky.

-Találó név – egyezett bele mindenki.

Otthon a család szívesen látta az új jövevényt.